

VICTÒRIA MOLINS

“La meua fe no és res sense la donació als altres”

La Victòria –també es fa dir Viqui– és una religiosa teresiana de 79 anys que contagia entusiasme i que fa gairebé vint anys que viu al barri del Raval amb quatre germanes més. Aquesta opció la pren arran d’una conversió que va viure quan tenia més de 50 anys. “L’any 82 vaig començar a viatjar acompanyant joves a les trobades amb el Papa. A Nicaragua vaig conèixer la pobresa i a la vegada la injustícia. Allà la diferència social era molt gran, però aquella gent tenia uns valors en la fe molt forts, les eucaristies eren una meravella. En tornar al meu barri, per a mi les misses no tenien sentit, em preguntava quina mena de fe tenim aquí. Vaig pensar marxar de missionera, però ja estava en una editorial i no podia anar-me’n. Llavors em vaig preguntar què era el Quart Món i m’hi vaig posar. En aquell moment començava la SIDA, i allà em vaig introduir en un món terrible. Tot allò em va provocar una divisió interna molt forta. Després de deu anys, vam poder anar a viure al Raval. El lloc on es viu és molt important per formar la persona. Déu em va donar

aquest regal per viure els últims anys de la meua vida estant al costat dels que Ell més estima, en la pobresa”.

Què és per a tu la fe?

La meua fe és com la meua vida, les dues me les van donar els pares i amb totes dues he anat creixent. Per a mi la fe és l’esperança que em dóna Jesús. Ell ho és tot per a mi, és l’espòs amb qui comparteixo la vida. He passat diferents etapes, com en qualsevol matrimoni, primer enamorada quan era al noviciat, després aquest amor intimista creix i es converteix en donació. I ara som com un matrimoni vell amb un amor profund però que no cal verbalitzar tant. La meua fe no és res sense la donació als altres.

Creus que en la societat actual Déu és innecessari?

Al contrari, penso que és més necessari que mai. Conec persones que es declaren agnòstiques però són capaces de donar molt, crec que és així perquè no coneixen el nostre Déu. Al nostre país, durant molts anys hi ha hagut un nacionalcatolicisme que ens ha portat a una Església de lleis que ha allunyat les persones. Hem creat una religió de normativa, de creences, però no la que hauria de ser, una religió d’amor a Jesús. Ell ens va portar un Déu pare poc conegut a la nostra societat.

Ara el papa Francesc és un enamorat de Jesús i per això el coneixem com el papa de la tendresa, el de Jesús o el de la revolució.

La nostra societat està molt necessitada de Déu, per això, quan dic als altres que estic enamorada de Jesús, ▶

Il·lustració David González

ningú no es riu de mi. Si deixem que Jesús ens parli del Pare tornarem a un cristianisme, no a un catolicisme, i això és Evangeli.

Amb la santa he passat tres moments. El primer quan anava a les teresianes de petita i era moment d'emocions, de festes o celebracions.

d'aquests espais de silenci. Som una església de grups, de comunitats i jo crec molt més en aquesta església que en la de grans celebracions, d'un dia. Tots tenim una necessitat de Déu. La necessitat de transcendència és cosa de l'ésser humà, volem viure més enllà d'aquesta temporalitat i això és en totes les religions.

Hem creat una religió de normativa, de creences, però no una religió d'amor a Jesús

La fe és el motor de la teva vida?

Sí que ho és, sóc filla de l'humanisme i això vol dir estar enamorada de la persona i, per tant, estar a l'aguait del que l'altre necessita em fa feliç. Déu m'ha donat un do, la paraula, que em permet acostar-me a les persones i donar-m'hi. El motor que sempre ens mou és la il·lusió per comunicar, pel que estàs fent, per veure un món millor.

A vegades m'han preguntat: "Si no tinguessis fe, si no estiguessis enamorada de Jesús, faries el mateix?", i la veritat és que no ho sé, sempre he crescut amb la fe.

Jo no tinc família, ni fills ni néts vull dir, hi he renunciat per donar-me a altres famílies, perquè millorin.

Sempre dic que s'ha de viure amb sentit de l'humor, i fins i tot quan era petita la meva àvia em deia: "Ya viene el viento terrenal, eres la alegría de la casa".

Quina vigència té avui santa Teresa?

Les paraules de santa Teresa no es poden traduir perquè seria perdre part del seu sentit, s'han de llegir en castellà antic encara que costi d'entrar-hi.

El segon quan ja estudiava filosofia i lletres a la universitat, un professor em va ensenyar a llegir i interpretar els clàssics i també santa Teresa, que escrivia igual que parlava. I per últim, el tercer moment, en què estava passant una crisi de fe, un carmelita, Tomás Álvarez, especialista en la Santa, em va fer adonar que ella era una dona molt apassionada i encara que havia decidit seguir Déu, a vegades també volia seguir el món. En aquest moment vaig pensar que jo era com ella, em passava el mateix.

En una trobada que es va fer a Madrid arran del quart centenari de la seva mort la van descriure com una dona històrica, que en els nostres dies estaria en un psiquiàtric i tot per la manera d'expressar-se en les seves obres. Juan Roí Carballo va dir llavors: "Sí que estaria en un psiquiàtric, pero dirigiéndolo".

Santa Teresa va veure en la relació amb l'ésser humà el que era la relació amb Déu.

Com podem cuidar la fe?

Recentment hem creat un espai de pregària [a la parròquia del Carme de Barcelona, cada divendres a les 19.30 h] i veig que hi ha necessitat

Com podem conèixer santa Teresa?

S'ha de llegir directament, però potser cal introduir-se primer en el seu món. Jo he escrit un llibre, *Si Teresa de Jesús voliera hoy*, en què la santa recorre els carrers de Barcelona i es va trobant situacions quotidianes actuals i com les veu amb els seus ulls. També ens parla de com trobar la felicitat i viure el camí de la pregària.

La fe, com pot ajudar a transformar el món?

Jo estic amb persones amb les quals és difícil veure resultats, no estic al costat de la pobresa, que fa pena, estic al costat de la marginació, que provoca rebuig perquè moltes vegades representa delinqüència, fanosa. Però així puc veure l'acció de Déu a través de l'amor, les persones es transformen amb l'amor, només estimant-les.

Un exemple que m'ha commogut és el d'un noi de la presó que deia que no volia viure, volia morir. Després de visitar-lo durant setmanes acostant-me a ell, al cap de dos mesos va venir corrent, em va abraçar i em va dir: "Me has devuelto las ganas de vivir". Des d'aquell dia és el meu fill.